

Suso de Toro
Home sense nom

T'has despertat. Ets aquí. Hi ets. Ets. Què ets tu? Qui ets tu? Un altre dia, hi ets. Tornar a existir un altre dia, tornar a ser. Ser un. Ser un altra vegada. Qui? Ajuntar pensaments, memòria, ràpid. A veure, a veure. Nano. Et dius Nano! Sí, ets en Nano i ets aquí! Ai, cony, Nano, que ets aquí! Sí. I on cony ets? On deus ser, penses espantat. Notes al dors de la mà el fregament d'uns llençols que et són desconeguts, el pes del cobrellit tan lleuger, estàs estirat en un llit desconegut, el tacte aspre i net d'un llençol, olor de detergent, humitat de suor teva. I et ve a la imaginació, o és a la memòria?, que ets en un hospital. Que ets a l'hospital. Positivament, hospitalitzat estàs. I penses, ai, Déu meu, sóc a l'hospital. Alguna cosa m'ha passat a mi, et dius. I que potser hi ha algú més en l'habitació?, perquè als hospitals sempre es comparteix l'habitació, Nano. Amb qui deus ser en aquesta habitació?, qui més hi ha aquí al costat?

I penses, ai, cony, i tanta por que em fan a mi els hospitals i mira on has anat a parar ara. Pensaves que ja no passaries per un hospital, que te'n deslliuraries, i ara aquí ets. Quants anys deu fer que no trepitges un hospital. Des que vas perdre la mà. No s'hi compta amb aquestes coses i s'hi ha de comptar, s'ha d'estar preparat. Aquell dia que vas perdre el sentit i et van recollir, quan va ser?, no t'havies canviat els calçotets. Així mateix és, no els duies nets. Eren una mica bruts. I caus i et porten i et despullen i et fan de tot i tu no estàs preparat per a la situació. Les desgràcies sempre són inoportunes. I et cagues en totes les desgràcies. Positivament, et cagues en totes. Que la vida mateixa

té molt de desgràcia, segons si es mira per un costat o per l'altre. I aquí ets, amb els calçotets sense canviar. Si ho haguessis sabut, te'ls hauries canviat abans de sortir de casa el matí que se't va emboirar el sentit allà, quan eres a la parada del bus, sí, va ser quan eres a la parada del bus, abrigant-te de la pluja, que encara te'n quedaven uns altres, que sempre tens uns calçotets nets per si s'ha d'anar al metge inesperadament. Positivament, que tu sempre has sigut metòdic, un home metòdic. Que sempre ho deia ta mare, el meu fill és així d'aquella manera, però això sí, és molt metòdic en tot, això sí que ho té. I ara, mira tu, a l'hospital, aquí ficat al llit ets. I què deus tenir?

Ja ho recordes tot. Quin espant, una mica més i et mors. I has de reconèixer, Nano, que de primer vas tenir por, eh, Nano. Perquè sempre t'ha fet por morir. I ara resultava que ja li havies perdut la por a la mort, ja volies anar-te'n a descansar, allà amb la mare. O almenys és el que pensaves, que havies perdut la por a la mort, però ara no et ve gens de gust tornar a morir-te. Potser sí o potser no. Positivament, aquestes coses no se saben mai. Tu ja t'havies mort i llavors va i no et mors, i van i et fiquen en un hospital, i això sí que no, això sí que no. Perquè tu voldries morir d'una altra manera, positivament. Fora d'un hospital, escapar-te de l'hospital. Anar-te'n netament. I a sobre sense canviar-te els calçotets, que no comptaves que perdries el sentit d'una manera tan inoportuna, així sense avisar. Positivament. I així encara que ja estàs per anar-te'n, i no vols que et curin, perquè de vegades has de reconèixer que tens por de morir, de morir-te una altra vegada, eh, Nano. Encara que més que morir sempre has tingut por de desaparèixer, Nano, esvaïr-te en l'aire ben bé com el vapor que surt de la carmanyola, o relliscar i marxar portat pel temps que flueix com l'aigua que corre. Com si estiguessis fet de tan poca substància, o com si aquest jo teu no fos de cap substància, de tan poqueta cosa que tan bon punt

algun dit t'assenyalés t'haguessis d'encongir i desaparèixer per sempre. Qui jo?, i aquí algú assenyalant-te amb el dit, sí, tu. I tu t'encongeixes i desapareixes. Tants anys esquivant-te, vivint encongit per passar desapercebut, que ningú no s'adonés que et movies per aquí, que eres aquí, entre la gent, en aquest país dels vius, i ara aquí ets.

Ets en un hospital i és de nit, i tens algun mal i ets a l'hospital, el cos t'ha traït. No manes en el teu cos. Càncer. I tens càncer, et sembla que tens càncer, o alguna cosa així. O alguna cosa pitjor, que sempre hi ha coses pitjors. Pensis la cosa dolenta que pensis, després va i n'apareixen de pitjors. La vida gairebé sempre són coses pitjors. Et ve a la memòria la paraula metàstasi, però sobre això, sobre la paraula, et resulta evident que la paraula no pot ocultar que és càncer. O sigui, que la paraula metàstasi és com dir càncer. Val més això que res, almenys ja saps el que tens. I quan les coses tenen nom, perquè ja hi pots parlar i dir-les pel seu nom, el pitjor és que les coses no tinguin nom. En aquest cas no hi ha manera de parlar de persona a persona. O no, Nano, o tu tens una altra cosa? Perquè, a veure, de càncer en va tenir ta mare. Ella, càncer; tu, no. Tu tens alguna altra cosa, i per això ets en un hospital. Tu has tingut un mareig. Se't va fondre la ment quan eres en una parada del bus. Com un fusible. Vas caure. I perdre el sentit no és tenir càncer, són coses diferents, metafísicament diferents, almenys. I per això ets aquí. Aquí ets, tu ets el Nano, vas tenir un mareig i vas caure, i et van portar a l'hospital. És com si t'haguessis mort llavors, quan vas traspasar allà al carrer, un traspàs i, pataplum, vas caure. Això és, pataplum, com si t'haguessis mort. Positivament.

No, no és com si t'haguessis mort, és que efectivament t'has mort. Ets mort. Sí, ara recordes que t'has mort. Vas sortir de tu i vas pujar cap amunt en l'aire i et vas veure des de dalt, des de l'aire. I aquí a baix hi havia una ambulància i un noi i una

noia amb una armilla vermella que estaven ajupits al costat teu, i tu estaves estirat a terra. I un d'ells, va ser ell, va ser el noi, et va treure la jaqueta i el jersei i tota la roba i et va deixar amb el pit nu i després et va acostar uns ferros. Eren com unes planxes de roba, com unes pales de ferro. Desfibril·lador. I et va clavar una enrampada. Déu n'hi do, la sacsejada! I una altra. I et vas despertar. Vas tornar en tu i ets allà i el noi sobre teu amb aquelles dues pales de ferro i va dir «apa, que ja ets aquí, ja has tornat». Va ser així, ho recordes tot. Així va ser. Un pot anar i tornar, d'aquí cap enllà. Desfibril·lador. Encara tens el pit calent. T'ho notes, toca, toca amb la mà. Encara sents el calfred quan recordes la sacsejada elèctrica. El pit està fibril·lat, el desfibril·lador que el desfibril·li bon desfibril·lador serà. El pit encara et crema per aquí. T'has mort, Nano. Això segons com es miri, perquè si es mira d'una altra manera no t'has mort i ets aquí a l'hospital. Gairebé sempre hi ha dues maneres de veure les coses. Positivament. Amb tot, és tanta la desgana que tens que és com si t'haguessis mort. Més aviat és això que el contrari.

I a tu, que sempre has tingut por de la mort, Nano, que sempre has tingut por de desaparèixer, d'esvair-te, perquè ara que és com si t'haguessis mort, ja no et fa por morir-te. I estàs molt tranquil, calmat. I no voldries sortir d'això, estar així ja per sempre. No vols tornar tampoc a ser el Nano. A ser ningú. A ser. I aquí ets, al llit 2. Sí, tu ets el del llit 2 en aquesta habitació d'hospital. Hi ha metgesses, infermeres. I elles volen saber qui ets. Però tu no vols, Nano. Et pregunten que qui ets, i et demanen la documentació. Tu no portes documentació, digue'ls que no en tens, no la portaves quan et van recollir els de l'ambulància. Si et pregunten, no els diguis que ets el Nano, no els diguis qui ets, com si t'haguessis mort, com si no fossis ningú. Digue'ls que ets un altre, qualsevol. Ningú. Ja no els ho dius, ja no els ho dius.

I què és això de bombes, bombes, que de seguida et ve al cap? Deu ser que has somiat bombes? Hi ha hagut una bomba?

Ai, el paio aquest del llit del costat, el collons de vell aquest ja està amb les bombes una altra vegada. Ahir a la nit abans que t'adormissis ja parlava en veu alta. D'això se'n diu *delirar*, perquè parla en veu alta, parla en veu alta sense saber-ho, mentre dorm. Delirava deliris. Això és com si fos un altre que parla. Si un parla i no ho sap ni sap el que diu, llavors és com si un fos el ninot del ventríloc. I, llavors, qui és el que parla per tu? A veure, que no ho saps, Nano, que no ho saps. És com si hi hagués algú per aquí que, quan estàs malament i delires, se't fiqués aquí dins a parlar. Positivament. Hi ha per aquí més gent del que sembla. Déu, no ho crec; el dimoni, depèn. I el vell aquest dels collons parla. I cantusseja, que l'he sentit cantussejar de bon matí. En idiomes, canta en idiomes el paio. I diu disbarats. I t'ha despertat. Ja hi torna a ser, ho veus, Nano? Aquí el tens una altra vegada. «Que s'obri el cel i que caigui el llamp. Bombes. Ataqueu Madrid. Bombes sobre Barcelona», diu amb aquesta boca seca que no saps com s'ho fa per parlar. Aquesta veta que ve d'allà dins, d'allà baix. «Vinga bombes, llenya!», torna a dir amb aquest to de perversitat que et posa la pell de gallina, que sembla mentida que estigui tan vell i malalt i que porti aquesta maldat a dins, el molt malparit. O potser és una maldat que no és seva, una maldat que li va entrar dins, la maldat del ventríloc, per exemple. I mira tu, Nano, que no és res, que no ocupa res aquí al llit, que té un cosset que gairebé no aixeca el llençol. Que de llarg encara ho és, que devia ser alt quan era jove, però ja només és un cos consumit, amb uns braços que només són ossos i la pell fina i pàl·lida. En tot cas, per a ser tan poca cosa, quina veu d'assassí li surt al malparit, que el pitjor no és el que diu, que el pitjor és com ho diu el condemnat, «Mateu-los a tots. Bombardegeu Barcelona i acabeu d'una puta vegada!», ordena encara el malparit aquest.

«Calla la boca, esquelet!», li dius tu. Perquè no està bé parlar-li així a un vell i que està per morir-se a més a més, però és que et fan angúnia aquestes coses que diu. I sembla que ara calla. I que tètrics que són aquests crits seus en el silenci de la nit, que sembla que arriben d'ultratomba.

I qui deu ser el vell aquest que et llança aquí al costat la història cada nit? Qui pot ser? Et sembla com si el recordessis d'alguna cosa, potser el coneixes. Potser el vas conèixer fa anys amb una altra aparença, ara és un esquelet; un esquelet amb els braços plens de tubs, que amb prou feines respira i que parla en somnis.

Hi ha un metge, un metge per aquí que el va venir a veure. Un metge el va venir a veure, va haver de ser ahir, va entrar sense fer soroll i es va quedar mirant-se'l, el vell aquí adormit, com si fos mort, i el metge es va parar aquí al peu del llit i el va observar fixament, com si esperés que hagués d'obrir els ulls. I encara li va dir alguna cosa, encara li va dir, sí, ho recordes, li va dir «no sé si saps que sóc aquí, no sé si m'escoltes, vell malparit. He volgut que coneguessis el teu fill, els teus fills. Aquí el tens amb tu. I ja comença a ser hora que et moris». O una cosa així. Jo vaig callar com una tomba i em vaig fer l'adormit, després se'n va anar. Com si fos el seu fill. Un fill metge deu ser.

I qui deu ser aquest vell del dimoni? Sembla que no se l'estimen gaire. El fill almenys, no. Aquí, immòbil, com una cosa tancada. Una arca que guarda coses a dins, coses velles. No li has vist obrir els ulls des que ets aquí.

I des de quan ets aquí? Ahir, des d'ahir al matí. O va ser abans, o fa més dies? Has perdut el compte del temps que fa que ets aquí. Això és com els llimbs. Els llimbs era on deien que anaven a parar les ànimes dels nenets que es morien i no havien tingut temps de batejar-los. També, pobrets, i quina culpa havien de tenir ells que els pares o el capellà no s'afanyessin

prou a batejar-los. De Déu no crec que n'hi hagi, més aviat no. Diuen que és bo, però fa cada cabronada. Perquè tu, als llimbs també. Vas tenir un mareig, et van portar aquí. Algú, alguna ambulància o una cosa així. Potser el vell obre els ulls en algun moment, potser s'ha despertat i tu dormies, aquí a l'hospital es dorm a estones.

I si no fossin els llimbs? I si fos el purgatori? Si són els llimbs, doncs ja ets aquí per sempre més. Si és el purgatori, llavors no, llavors has de penar un temps i, després, quan ja estàs més net, quan ja has fet fora els teus pecats, doncs, apa, et fan fora. I qui et fa fora, un àngel? O bé t'obren la porta, que no saps com serà la cosa. O els llimbs, o el purgatori. No és el mateix, és diferent. Positivament. Els llimbs gairebé que són pitjor, perquè és per sempre més. El purgatori, encara que t'ho passis més malament, encara que cremi una mica, doncs no dura tant, no dura per sempre. Que sempre és molt de temps. Positivament.

Ja està, ja és aquí el collons de vell aquest. Ja torna a obrir la boca, no li entens bé el que diu amb aquesta boca sense dents. Li fas sorolls de saliva, txic, txic, txic, com feia el teu avi per espantar els gossos, a veure si calla. I calla, mira com ha callat. Fora, gos. I es torna a adormir, descansa. I que deixi descansar d'una vegada, que ara perdràs el son per culpa d'ell i després ja no podràs aclucar l'ull. A veure, fas tot el que pots per agafar el son, inspires, cap a dins, sospires cap a fora, t'encongeixes ben tapat pels llençols, que no fa gens de calor, que durant el dia hi ha hores que no s'aguanta de calor que fa, però si et despertes a aquesta hora de la nit, passes fred i tot. Cap a dins, cap a fora. Inspiració, *sospiració*. I ja et sembla que la nit és prou fosca que, a sobre, hakis de sentir els malsons d'aquest pesat, ja t'ho ha fet tota la nit. Diu coses que t'encongeixen el cor, i el pitjor és com les diu, que fins i tot sembla que és ell qui vol posar les bombes, ni que fos un terrorista. I tu penses que amb quina mala idea

parla el cabró. Inspiració, *sospiració*. O és expiració? No, expirar és quan la dinyes. És *sospiració*, de sospirar. Positivament. Inspiració, *sospiració*. Demà, sens falta, ho dius al metge que li fiquin algun barbitúric a la sonda perquè et deixi dormir. O que te'l donin a tu. Que per a això hi ha la sanitat pública. Positivament. Que tu ho comprens, que tu ets comprensiu, que tu comprens el que s'ha de comprendre, en la mesura que sigui possible. Que tu bé comprens que tot és un deliri de la malaltia i que s'està morint i no sap el que diu, que somia bombes i atemptats, que potser està afectat pel terrorisme. Ara que prou en tens tu amb els teus problemes perquè el veí t'aboqui els seus a sobre cada nit. Prou en tens tu, que ets aquí i no saps el que tens, perquè se t'apareguin també els fantasmes del teu veí d'habitació.

Perquè tens por que el malparit se't fiqui dins dels seus somnis. Ser aquí a l'hospital és molt estrany, és com si et despreguessis de tota la teva vida, com si ella es despregués de tu, i això és bo i no ho és. És bo descansar d'un mateix, positivament. I tu estàs tan cansat ja, però ara aquí ja estàs buit, i com que estàs buit i hi ha molt de lloc a dins, doncs si no vigiles, doncs et pot passar que se't fiqui cap a dins la vida dels altres. I aquest vell, que ja és tan vell, qui sap quanta vida deu tenir, quantes coses deu haver vist. I també quantes en deu haver fet, perquè la majoria de la gent fa coses, no com tu, Nano, que has passat per la vida a veure-les venir. Inofensiu, com deia ta mare, que ets inofensiu, Nano. Aquest no, segur, aquest deu haver fet coses, unes de bones i d'altres dolentes, penses tu. I que no surtin fora totes les coses que porta dins. Val més que es quedin guardadetes.

Tenir-lo aquí tota l'estona és com tenir un àngel de la guarda al costat, un àngel de la guarda ben fotut. I si un dels dos fos un àngel de la guarda de l'altre, doncs series tu, Nano, series tu el que està aquí vetllant-li el son, amb tots aquests somnis terribles.

Almenys és millor quan canta. Ara que de nit, no, eh, de nit cantar no, que me'l droguin ben drogat i que dormi de nit. I tu aquí, al peu del llit, vigilant la seva existència. No, tu no ets cap àngel, tu ets un home corrent. És ell el que no és com tu. Més aviat qui no és humà natural ha de ser, dels dos, el que és l'àngel de la guarda. Però aquest àngel et fa por amb aquestes coses que diu, amb aquestes coses que treu a fora.

Descansar. I, tot i això, et fa enveja, que a tu t'ha passat la vida i només has estat aquí, sense viure-la. I ara sents un odi terrible contra aquest vell que segurament ha viscut la vida sense privar-se de res. I tu saps que per a tu tot ha passat ja, que el teu temps ha passat i no hi ha tornada, no tens temps de canviar la vida. Perquè en tota la teva vida ha faltat alguna cosa, hi ha faltat una cosa que no saps què és. T'ha faltat alguna cosa a dins, una cosa que tenien els altres i tu no tenies i que els fa sortir aquí fora a la vida i, quan tu ho vas intentar, no ho vas aconseguir i vas fracassar. Et va faltar el nervi de dins, el que va de dalt a baix pel centre. Per una vegada en què veritablement vas dir «viuré, aniré contra la vida, mecagoendéna», doncs va ser quan vas perdre la mà. No has servit, Nano; no has servit per a viure. No has servit per a res. És com si no haguessis viscut.

I quina culpa hi té el vell, quina culpa hi té. Si fa pena, aquí immòbil com un cos mort, alimentat per tubs, tot entubat. Tot drogat. Que encara l'haurien de drogar més, perquè et deixés descansar de nit. I t'ha tocat al costat seu, i no tens altre remei que estar una mica atent, has de mirar per ell una mica, que no té cap visita. A part d'aquell metge d'ahir a la nit, que potser era un fill? Perquè ser-hi va ser-hi aquí, tu te'n recordes, no ho vas pas somiar. Ets aquí i has de cuidar-lo. És un vell i prou, recordes. És aquí, i prou, sense moure's. Tu estàs per ell.

Però no tens forces, no estàs per a res, que et deixin en pau. Ets aquí per descansar, en aquests llimbs. Que se'n vagin a la

merda tots. Deixin descansar aquest pobre home que es rendeix. Descansar en pau. A aquestes hores de la nit, tot és molt dur sempre, és l'hora més freda i és un fred que se't fica a dins, entra per sota dels llençols i de les mantes i arriba fins als ossos i el cor. Ai, si aconseguissis dormir ara una mica més..., per no acabar pensant en les teves coses, per no pensar ni tan sols en qui ets tu. No ser. Cansat, com si fossis un vell, un vell molt vell tu també, per no pensar en ser, en res. Potser, encara aconseguiràs adormir-te. Inspiració, *sospiració*. No pensar en res... Ai, et sembla que et vas deixant estar..., que et vas deixant anar. Anar i no tornar ja. Et deixes anar, Nano. Te'n vas anant. Te'n vas.